

Nr 987

Av herr **Nilsson** i Tvärålund **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 191, angående riktlinjer för den statliga trafikpolitiken m. m.

(Lika lydande med motion nr 814 i Första kammaren)

Som ett led i den trafikpolitiska reformen föreslås i proposition nr 191 vissa ändringar i förordningen angående yrkesmässig automobiltrafik, avsedda att träda i kraft den 1 juli 1964. Bl. a. föreslås att vissa trädgårdsprodukter, i författningsförslaget angivna i 2 §, 4 st., skall undantagas från förordningens tillämpning vid transport till förädlingsindustri. En sådan åtgärd är enligt vår mening riktig, men fråga är om begränsning till transport till förädlingsindustri kan anses ändamålsenlig.

Under de senaste åren har ett omfattande organisations- och strukturellt omvandlingsarbete bedrivits inom trädgårdsnäringen. På några få år har detta resulterat i betydande s. k. trädgårdscentraler, drivna av för ändamålet av odlarna bildade ekonomiska föreningar. Odlarnas transporter till dylika anläggningar är i många fall direkt jämförbara med transporter till förädlingsindustri, i en del fall torde därjämte transport till central och förädlingsindustri samordnas; åtminstone i vissa fall kan det förekomma att trädgårdscentral mottar vara som skall förädlas industriellt osv. Den avgränsning till transporter till förädlingsindustri som angivits i propositionen får därför anses orationell och ägnad att ge upphov till missförstånd och irritation. Vi föreslår att förordningen ges sådan lydelse, att jämväl transport av trädgårdsprodukter till trädgårdscentral eller jämförlig anläggning undantages från automobiltrafikförordningens tillämpning.

I propositionen föreslås även att transport med traktortåg av skogsprodukter, angivna i författningsförslagets 2 §, 6 st., skall undantagas från förordningens tillämpning under förutsättning att traktorn är försedd med gummihjul och vägsträckan inte är längre än 15 km. Också denna åtgärd får anses riktig, men genom den angivna vägsträckan har gjorts en avgränsning som likaledes kan medföra onödiga gränsdragningsproblem.

Det stora flertalet traktortågstransporter torde komma att hålla sig inom den angivna vägsträckan. Det är nämligen i allmänhet inte ekonomiskt lönsamt att utföra långa transporter med traktortåg. Som en gränsdragnings på det hela taget gentemot den yrkesmässiga lastbilstrafiken kan därför väglängden 15 km inte tillmätas någon nämnvärd betydelse. I de enskilda fallen kan

emellertid behov uppkomma av att utföra traktortransport över något längre vägsträcka. Detta gäller t. ex. inom områden där skogsskiftena är långsträckta, varav med den föreslagna lydelsen kan inträffa att transport med traktor kan utföras från en del av skiftet men inte från en annan i förhållande till avlastningsplatsen längre bort belägen del. Även av andra skäl kan liknande situationer uppkomma. Vi föreslår därför att bestämmelsen om viss vägsträcka utgår.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

A. att riksdagen vid sin behandling av proposition nr 191 måtte besluta att från förordningens angående yrkesmässig automobiltrafik tillämpning undantaga

- 1) dels transporter till trädgårdscentral och jämförlig anläggning av potatis, grönsaker, frukt och bär,
- 2) dels transporter med traktortåg i skogsbruket av runt, bilat, kluvet, flisat och kolat virke etc, även då traktortåget framföres längre vägsträcka än 15 kilometer, samt

B. att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderligt författningsförslag.

Stockholm den 12 november 1963

Jan-Ivan Nilsson
i Tvärålund

John Eriksson
i Bäckmora

Arne Magnusson
i Nennesholm

Arne Persson
i Heden
